

UNE PRODUCTION FRENCH à LA CARTE

FRENCH

Listen more to speak better

TO GO

ÉPISODE 31: FAMILY TRADITIONS

אם הייתם רואים את הפנים של לודו, לודו - בני, כשהוצאתי את הקופסה מהארון! "הו לא, את צוחקת? את לא מתכוונת לקשט את עץ חג המולד היום?" "דווקא כן." עניתי לו, "זה סוף השבוע הראשון של דצמבר. בבית שלנו תמיד סידרנו את עץ חג המולד ביום ראשון הראשון של דצמבר. וכל המשפחה השתתפה בקישוטים. ככה זה, זו מסורת." הוא ענה, "מסורת, זה טוב ויפה, אבל צריך לדעת גם להתקדם." על כך עניתי: "להתקדם? מה זה אומר להתקדם? להפסיק לחגוג את חג המולד כי זו מסורת עתיקה? ("ANCESTRAL"), זה אומר ישן מאוד, שמגיע אלינו מאבותינו). אה, נו... בעצם למה

Si vous aviez vu la tête de Ludo, mon fils, quand j'ai sorti la boîte du placard ! "Ah non, mais tu rigoles ? Tu vas quand même pas décorer le sapin de Noël aujourd'hui ?" "Ben si". Je lui ai répondu. "On est le premier week-end de décembre. Chez nous, on a toujours installé le sapin de Noël le premier dimanche de décembre. Et toute la famille participait à la décoration. C'est comme ça, c'est une tradition." Il a répondu : "C'est bien beau, les traditions, mais il faut savoir évoluer aussi." Ce à quoi j'ai répondu : "Évoluer ? Ça veut

לא. אין חג המולד השנה. זה יחסוך לנו כסף..."

לודו רטן (BOUGONNER) אומר שהוא גנח בשקט, הוא אמר "מממ" כדי לומר שהוא לא מרוצה מהתשובה שלי). ואז, כשהוא חזר לחדר שלו, הוא אמר לי שבעצם, אני יכולה לעשות מה שאני רוצה, אבל שלא אצפה לקבל את עזרתו.

אין בעיה. לא ממש לקחתי אותו בחשבון. לקחתי בחשבון את מלאני, הבת שלי, כי היא כמוני, היא אוהבת את זה... הקישוטים. אבל היא הייתה בבית של חברה. אז שמתי את העץ היפה בפינת הסלון (עץ פלסטיק, כן, אני מודה). הוצאתי את כל כדורי חג המולד, הגירלנדות והכוכבים והתחלתי לקשט.

מסורת. אני מבינה למה לודו לא נדהם ומתלהב כמוני. אני חושבת שגם אותי, בגילו, קצת הפריעו כל אותן "התחייבויות" משפחתיות שצצו כל שנה. אבל עם הגיל, הם נעשו חשובים לי יותר.

זה כמו CALENDRIER DE L' AVENT - אני לא יודעת אם אתם יודעים מה זה. זהו למעשה לוח שנה לספירה לאחור של הימים עד חג המולד החל מה-1 בדצמבר (כדי לספור לאחור את הימים שלפני חג המולד). כל יום אנחנו פותחים קופסה או חלון קטן בלוח שנה ומגלים תמונה קטנה. היום יש יומנים של AVENT מכל הסוגים כמובן. ניתן למצוא לוחות שנה עם שוקולד, תה, קרמים ועוד. יחי המסחר!

קרולין סיפרה לי שבביתה, ארבעת ימי ראשון שלפני

dire quoi, évoluer ? Arrêter de fêter Noël parce que c'est une tradition ancestrale ?" (ancestrale, ça veut dire très vieille, qui nous vient de nos ancêtres). Oh et puis, finalement... pourquoi pas. Pas de Noël cette année. Ça nous fera faire des économies..."

Ludo a bougonné (ça veut dire qu'il a râlé doucement, il a fait "mmmm" pour dire qu'il n'était pas content de ma réponse). Et puis, tout en retournant dans sa chambre, il m'a dit qu'en fait, je pouvais bien faire ce que je voulais, mais qu'il ne fallait pas m'attendre à avoir son aide.

Pas de problème. Je ne comptais pas vraiment sur lui. Je comptais un peu plus sur Mélanie, ma fille, parce qu'elle est comme moi, elle adore ça... les décorations. Mais elle était chez une copine. Donc j'ai installé le beau sapin dans un coin du salon (un sapin en plastique, oui, je l'avoue). J'ai sorti toutes les boules de Noël, les guirlandes et les étoiles et j'ai commencé à le décorer.

Les traditions. Je comprends que Ludo ne soit pas aussi émerveillé et enthousiaste que moi. Je pense que moi aussi, à son âge, ça m'ennuyait un peu toutes ces "obligations" familiales qui revenaient chaque année. Mais avec l'âge, elles sont devenues plus importantes pour moi. C'est comme le calendrier de l'Avent - je ne sais pas si vous savez ce que c'est. C'est en fait un calendrier pour décompter les jours jusqu'à Noël à partir du premier décembre (pour compter à rebours les jours avant Noël). Chaque jour on ouvre une boîte ou une petite fenêtre dans un calendrier et on découvre une petite image. Aujourd'hui, il y a des calendriers de l'Avent de toutes les sortes, évidemment. On trouve des calendriers de l'Avent avec du chocolat, du thé, des crèmes et bien d'autres choses encore. Vive la commercialisation !

Caroline m'a dit que chez elle, les quatre

חג המולד, מדליקים נר - כל יום ראשון אחד נוסף -
סביב זר אשוח על השולחן.

זה מזכיר לי את שמונת הנרות בחג החנוכה, שבו
כל יום במשך שבוע מדליקים עוד נר אחד. אם כי,
כמובן, הסיפור שונה.

במשפחתה של סלין, ביום ראשון הראשון של
דצמבר, תולים על הדלת בחוץ זר אשוח מעוטר
בסרטים אדומים וירוקים. היא לא ממש יודעת למה.
היא חושבת שזה סמל לאירוח. כדי להגיד לכל
האנשים שמגיעים אלינו שאנחנו שמחים לקבל את
פניהם.

פרד סיפר לי שבמשפחתו יש מתנה קטנה לילדים
בכל יום ראשון בדצמבר עד חג המולד. מעולם לא
שמעתי על המסורת הזו, וחוף מזה, הוא לא ידע אם
זו מסורת שוויצרית או רק משפחתית.

למעשה, זה לא ממש מפתיע אותי כשאנשים
אומרים לי שהם לא יודעים למה. זו מסורת. זה ככה.
זה הכל. זה נחמד, זה מזכיר לנו זיכרונות ילדות.
ומכיוון שזה מוצא חן בעינינו, היינו רוצים שהמסורות
הללו יימשכו, כלומר שילדינו יאמצו אותם ויעשו את
אותו הדבר כשהם מבוגרים, כשהיו להם ילדים.

אז למה אנשים מחזיקים במסורות? זה כנראה בגלל
שהחברה שלנו משתנה כל הזמן. מסורות
מאפשרות לנו להיאחז במקורות שלנו, להזכיר לנו
מאיפה אנחנו באים. הם שם כדי להזכיר לנו שאנחנו
שייכים למשהו גדול, למשפחה, לקהילה. זה בטוח.
אנחנו לא מרגישים לבד.

dimanches avant Noël, on allume une
bougie - chaque dimanche une de plus -
autour d'une couronne en sapin posée sur
la table.

Ça me fait penser aux huit bougies de la
fête juive de Hanoucca, où chaque jour
pendant une semaine on allume une bougie
de plus. Même si, bien entendu, l'histoire
est différente.

Dans la famille de Céline, le premier
dimanche de décembre, on accroche sur la
porte, à l'extérieur, une couronne en sapin
décorée de rubans rouge et vert. Elle ne
sait pas vraiment pourquoi. Elle pense que
c'est un symbole d'hospitalité. Donc ce
serait pour dire à toutes les personnes qui
viennent chez nous qu'on est heureux de
les accueillir.

Fred m'a raconté que dans sa famille, on
offre un petit cadeau aux enfants chaque
dimanche de décembre jusqu'à Noël. Je
n'avais jamais entendu parler de cette
tradition, et d'ailleurs, lui non plus ne sait
pas s'il s'agit d'une tradition suisse ou tout
simplement une tradition purement
familiale.

En fait, ça ne m'étonne pas trop quand les
gens me disent qu'ils ne savent pas
pourquoi. C'est une tradition. C'est comme
ça. C'est tout. C'est agréable, ça nous
rappelle des souvenirs d'enfance. Et
comme on aime ça, on voudrait que ces
traditions perdurent, c'est-à-dire qu'elles
continuent. Que nos enfants les adoptent et
fassent la même chose quand ils seront
adultes, quand ils auront des enfants.

Alors, pourquoi est-ce que les gens
s'attachent aux traditions ? C'est sans
doute parce que notre société change
constamment. Les traditions nous
permettent de nous raccrocher à nos
origines, de nous rappeler d'où on vient.
Elles sont là pour nous rappeler que nous
appartenons à un ensemble, une famille,
une communauté. C'est sécurisant. On ne

se sent pas seul.

מסורות מסוימות נעלמות עם הזמן מכיוון שהן פועלות נגד האבולוציה של החברה. ה"קטרינטות" למשל. ב-25 בנובמבר של כל שנה, צעירות רווקות מתחת לגיל 25 הלכו קודם לכוניסטיה כדי להתפלל שאלוהים יביא להן בעל, ואז רקדו בנשף עם כובעים מוזרים על ראשן כדי ללכוד את עיניהם של רווקים. קצת סקסיסטי, אנטי פמיניסטי, נכון? עם זאת, סבתי איחלה לי במשך כמה שנים "חג הקטרין שמח!", ובכל שנה ב-25 בנובמבר, עדיין יש לי מחשבה קטנה אליה (אל סבתא שלי, שמאז נפטרה).

Certaines traditions disparaissent avec le temps parce qu'elles vont à l'encontre de l'évolution de la société.

Les catherinettes par exemple. Le 25 novembre de chaque année, les jeunes filles célibataires de moins de 25 ans allaient d'abord à l'église prier pour que Dieu leur apporte un mari, puis dansaient dans des bals avec sur la tête des chapeaux extravagants pour attirer le regard des hommes célibataires. Un peu sexiste, anti-féministe, non ? Pourtant, ma grand-mère m'a souhaité pendant plusieurs années "Bonne Sainte Catherine !", et chaque année le 25 novembre, je garde encore une petite pensée pour elle (pour ma grand-mère, qui est décédée depuis).

בעצם, אולי הפתרון הוא לשמור על המסורות המתאימות לנו, שאנחנו אוהבים, ולהשאיר בצד את מה שאנחנו מוצאים מגביל (CONTRAINANT), זה אומר שזה מפריע, שנותן הרגשה של מחויבות). או לשנות מסורות, לעשות אותן בדרך שלנו. למה לא ליצור חדשים? למשל, הנה מסורת שאימצתי לשנה החדשה. מעולם לא עשינו את זה במשפחה שלי, זאת אומרת עם ההורים שלי. וזה די חדש גם לנו. שלוש או ארבע שנים לכל היותר. ראיתי את הרעיון הזה בבלוג או במגזין, אני לא זוכרת. וחשבתי שזה מגניב. אז הצעתי את זה לילדים שלי ולחברים שלי. וכולם אהבו את זה. אפילו המתנגדים (כלומר אנשים נגד).

En fait, peut-être que la solution est de garder les traditions qui nous conviennent, que l'on aime, et laisser de côté ce qu'on trouve contraignant (contraignant, ça veut dire qui gêne, qui donne une sensation d'obligation). Ou alors modifier les traditions, les faire à sa façon. Pourquoi pas en créer de nouvelles ? Voici par exemple une tradition que j'ai adoptée pour le nouvel an. On n'a jamais fait ça dans ma famille, je veux dire chez mes parents. Et c'est d'ailleurs assez nouveau chez nous aussi. Trois ou quatre ans tout au plus. J'ai vu cette idée sur un blog ou dans un magazine, je ne me souviens plus. Et j'ai trouvé ça sympa. Alors je l'ai proposé à mes enfants et à mes amis. Et ça a plu à tout le monde. Même aux récalcitrants (ça veut dire les personnes qui sont contre, anti, qui résistent).

ב-1 בינואר, או ביום ראשון הראשון מיד אחריו, אנחנו נפגשים בבית לבראנץ'. וכל אחד כותב על פיסת נייר קטנה שלושה דברים שהוא או היא היו רוצים לעשות או להשיג בשנה הקרובה. שלושה דברים שהוא או היא מאחלים לעצמו/ה. כל אחד חותם על פיסת הנייר שלו/ה, מקפלת ומכניס/ה לצנצנת זכוכית גדולה. אני סוגרת את הצנצנת. שמה

Le premier janvier, ou le premier dimanche juste après, on se réunit chez nous pour un brunch. Et chacun écrit sur un petit papier trois choses qu'il voudrait faire ou obtenir l'année à venir. Trois choses qu'il se souhaite à lui-même. Chacun signe son petit papier, le plie et le met dans un grand

אותה על מדף בסלון. וב-1 בינואר שלאחר מכן, באותו בראנץ', אנחנו פותחים את הצנצנת וקוראים את מה שכתבנו. לעתים קרובות נשמעות קולות צחוק חזקים, אבל גם אנחות ארוכות (כשלא הקפדנו על החלטה) וחיוכים רחבים, כשהצלחנו, כשהשגנו את מה שרצינו. ויוצאים לעוד סיבוב. אנו כותבים משאלות לשנה הבאה. ותאמינו או לא, לודו אוהב את המסורת הזו והוא תמיד הראשון להזכיר לנו, כשה-31 בדצמבר מתקרב.

pot en verre. Je ferme le pot. Je le mets sur une étagère du salon. Et le premier janvier suivant, au même brunch, on ouvre le pot et on lit ce qu'on avait écrit. Il y a souvent de grands éclats de rire, mais aussi de longs soupirs (quand on n'a pas tenu une résolution) et de larges sourires, quand on a réussi, quand on a atteint ou obtenu ce qu'on voulait. Et c'est reparti pour un tour. On écrit des souhaits pour l'année suivante. Et croyez-moi ou pas, Ludo adore cette tradition et il est toujours le premier à nous le rappeler, quand le 31 décembre approche.

אם כבר מדברים על לודו, אתם יודעים מי בא לעזור לי לסיים לקשט את העץ? ובכן, לודו. בכבודו ובעצמו. הוא אפילו אמר שאפשר לשים שירי חג המולד ברקע. וכשמלאני ובעלי חזרו הביתה, שניהם הסתכלו על העץ המואר, עם כל הגירלנדות המוארות, הכוכבים וכדורי חג המולד. הם חייכו, כמו ילדים. ומלאני אמרה, "אוי מגניב... עוד מעט חג המולד!"

En parlant de Ludo, savez-vous qui est venu m'aider à finir de décorer le sapin ? Ben oui, Ludo. En personne. Il a même dit qu'on pourrait mettre des chants de Noël en musique de fond. Et quand Mélanie et mon mari sont rentrés, ils ont tous les deux regardé le sapin illuminé, avec toutes les guirlandes lumineuses, les étoiles et les boules de Noël. Ils ont souri, comme des enfants. Et Mélanie a dit : "Oh cool... c'est bientôt Noël !"

Crédits : Les podcasts French to Go sont une production French à la carte - Delphine Woda frenchcarte@gmail.com

Son : <http://www.freesound.org/people/klankbeeld/>

Creative Commons Attribution – NonCommercial – NoDerivatives 4.0 International License